

РЕШЕНИЕ

№ 1937

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67
състав**, в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **5875** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК). Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. Ц. Д. с адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5 против Ревизионен акт № Р-22221519001324-091-001/15.10.2019г., издаден от Р. Я.- началник сектор, възложил ревизията и Б. Я.- главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 584/10.04.2020г. на директора на Д „ОДОП“ С..

В жалбата се навеждат доводи, че оспорения РА, потвърден с Решение № 584/10.04.2020г. на директора на Д“ОДОП“ е незаконосъобразен и необоснован. Развиват се конкретни съображения в тази насока, като се обосновава извод, че неправилно е отказано право на данъчен кредит на дружеството по доставките от доставчиците: [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]. Заявено е искане да се отмени изцяло оспорения РА, потвърден с Решение № 584/10.04.2020г. на директора на Дирекция „ОДОП“- С..

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, не се представлява и не заявява доказателствени искания.

Ответникът-директор на Дирекция „ОДОП“, редовно призован, се представлява от процесуален представител юрк. Г., който оспорва жалбата. В хода по същество моли да се отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка, съдържаща два броя приложения.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и във връзка с доводите на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221519001324-020-001/06.03.2019г.(л.78), издадена от Д. И. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., с обхват: определяне на задълженията по ЗДДС за периодите от 01.05.2017г. до 31.01.2019г. ЗВР е връчена по ел. път на 15.03.2019г. Правомощията по възлагане на ревизията на [фирма] са превъзложени на Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. с Решение за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка №Р-22221519001324-098-001/18.04.2019г., издадено от и. д.директора на ТД на НАП С., във връзка преназначаването на Д. И. Д. на друга длъжност в ТД на НАП С.. Със заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) №Р- 22221519001324-020-002 от 14.06.2019г., ЗИЗВР №Р-22221519001324-020-003/20.06. 2019г. и ЗИЗВР №Р-22221519001324-020-004/ 28.06.2019г., издадени от Р. Г. Я. /упълномощен със Заповед №РД-01-818/10.05.2019г. на и.д. директора на ТД на НАП С./ е продължен срокът на ревизията до 15.08.2019г. ЗИЗВР са връчени на РЛ по ел. път, което се установява от приложенията на л.70,71,73,74,76 и 77 от делото разписки и удостоверения за връчване по електронен път в ИС“Контрол“ на НАП.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221519001324-092-001/30.08.2019г. Срещу РД е подадено възражение вх. №53-00-2825/01.10.2019г., което е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221519001324-091-001/15.10.2019 г., издаден от Р. Г. Я., на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и Б. М. Я., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен по електронен път на 22.10.2019г.(л.57)от делото.

В хода на ревизионното производство е установено, че през ревизираните периоди [фирма] е извършвало международен автомобилен транспорт и е отдавало под наем лекотоварни автомобили, като ползва нает логистичен склад, находящ се в [населено място]. [улица]. Установено е, че през ревизираните периоди в дружеството са назначени по трудови правоотношения лица на следните длъжности: „изпълнителен директор" и „шофьор на товарен автомобил“. В хода на ревизионното производство са извършени множество процесуални действия, в това число: изискани са писмени обяснения от задължено лице да представи търговски и счетоводни документи за ревизираните периоди, вкл. за получаването на доставки от [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма] и [фирма].

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на посочените по-горе лица, резултатите от които са отразени в протоколи за извършени насрещни проверки, приложени като доказателства по административната преписка. Изготвени са ИПДПОЗЛ до фирмите-доставчици, които са връчени на декларираните електронни адреси за кореспонденция и по реда на чл.32 от ДОПК, като отговори са изпратени само от [фирма] и [фирма]. При проверка в информационната система на НАП е установено, че доставчиците са отразили в дневниците си за продажби фактурите, издаден на [фирма].

Извършените в хода на ревизионното производство многобройни процесуални действия, са описани подробно в РД, които не следва да се приповтарят в настоящото решение.

С обжалвания РА, за периодите м.06.2017г., м. 07/2017г.; м.10.2017г., м.05.2018г., м.06.2018г.,м.07.2018г., м.11.2018г. и м.01.2019г. са установени задължения, произтичащи от непризнато право на приспадане на данъчен кредит, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и чл. 69. ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9 от ЗДДС по фактури, издадени от доставчиците: [фирма] с ЕИК[ЕИК]; [фирма] с ЕИК[ЕИК]; [фирма] с ЕИК[ЕИК]; [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Общият размер на установени задължения-ДДС за ревизираните периоди е 42 193.46лв., това число главница в размер на 36 149.63лв. и лихви в размер на 6043.86 лева

Ревизиращите органи са приели, че доставчиците не са разполагали с назначени по трудови правоотношения лица, с изключение на [фирма], което е декларирало сключен трудов договор с едно лице на длъжност: „общ работник“. Прието е също така, че в информационната система на НАП липсват данни за подавани справки по чл. 73 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/, за изплатени доходи по извънтрудови правоотношения от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Такива справки са подадени единствено от [фирма] за изплатени суми на 4 лица - берачи на гъби, билки и плодове. За доставчиците: [фирма] и [фирма] е констатирано, че са deregистрирани по ЗДДС, след датите на издаване на процесните фактури.

РА е обжалван пред директора на Д“ОДОП“, който с Решение № 584/10.04.2020г. е отхвърлил жалбата и е потвърдил оспорения ревизионен акт. РА Р-22221519001324-091-001/15.10.2019г., потвърден с Решение № 584/10.04.2020г. на директора на Д“ОДОП“ е обжалван пред АССГ и е образувано настоящото дело.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав прави следни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Същата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 156, ал.1 от ДОПК и срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност, след проведено обжалване на РА по административен ред. Разгледана по същество,жалбата е частично основателна, по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Осъществявайки контрол в посочения обхват, настоящият състав приема, че оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК от Р. Г. Я.-началник на сектор, възложил ревизията, определен с т.13 на Заповед № РД 01-818/10.05.2019г. на директора на ТД на НАП-С. за компетентен орган по чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК и Б. М. Я., на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, определен със ЗВР от 06.03.2019г.

Ревизионният акт отговаря на изискването за форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 120, ал.1,т.1- т.8 вкл. от ДОПК. РА е подписан от неговите издатели с валиден електронен подпис, което се установява от приложените удостоверения(л-59-65) и от данните на ел. носител. РА е връчен на ревизираното дружество по ел. път и е обжалван в срок пред решаващия орган, при което е спазено изискването на чл. 156,

ал. 2 от ДОПК, представляващо абсолютна процесуална предпоставка за съдебното обжалване на ревизионния акт.

Съдът приема, че при издаване на РА не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия, издадена от Р. Г. Я. - компетентен орган по смисъла на чл.112, ал.2, т.1 от ДОПК, съгласно цитираната по-горе заповед на директора на ТД на НАП-С.. ЗВР съдържа изискуемите реквизити по чл. 113, ал. 1, т.1-6 от ДОПК, като е посочен поименно ревизиращия екип и обхвата на ревизията: Данък върху добавената стойност за периода от 01.10.2016г. – 31.01.2017г., с което са изпълнени законовите изисквания на чл.113, ал.1, т.1, т.2, т.3, т.4 и т.5 от ДОПК. ЗВР е връчена на ревизираното лице на 15.03.2019г. по електронен път/л.30/ от делото, по който начин са връчени и издадените последващите ЗИЗВР. Спазен е срокът по чл.114, ал.2 от ДОПК за извършване на ревизията.

Оспореният Ревизионен акт е издаден въз основа на Ревизионен доклад № Р-22221519001324-092-001/30.08.2019г. /л.31-44/, който съдържа изискуемите реквизити по чл. 117, ал.2, т.1-т.10 от ДОПК и съгласно чл.120, ал.2 от ДОПК е неразделна част от РА. РД има предписаното съдържание от разпоредбата на от чл. 117, ал.2 от ДОПК и към него са приобщени събраните в хода на ревизията доказателства в съответствие с изискването на чл. 117, ал.3 от ДОПК. РД е връчен по ел. път на ревизираното лице(л.45 от делото). Въз основа на РД е издаден оспорения РА, който също е връчен на ревизираното лице по ел. пътна 22.10.2019г. Ревизионният акт е обжалван по административен ред, което съгласно чл. 156, ал.2 от ДОПК е абсолютна процесуална предпоставка за обжалването му по съдебен ред. Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила в хода на административното производство по издаване и оспорване по административен ред на процесния ревизионен акт.

Относно отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма], с предмет на доставките “услуга по договор“. Между дружеството-жалбоподател и [фирма] е сключен Договор за абонаментна сервизна услуга по пълна диагностика и ремонт на товарни автомобили(л. 193-194 от АП), съгласно който жалбоподателят е ВЪЗЛОЖИТЕЛ, а [фирма] – ИЗПЪЛНИТЕЛ, като последния се е задължил да изпълни услугите, предмет на договора, относно автомобилите, посочени в чл.1, ал.2 от договора. Съгласно чл.1, ал.3 от Договора техническото обслужване и ремонт на МПС се извършва с части и консумативи на възложителя, а мястото на изпълнение на договора е сервизната база на Изпълнителя. Договорът е сключен за срок от 1 година. С констативен протокол от 10.06.2017г., в т.4 на същия, страните са констатирани, че за осъществените услуги по Договора, като Възложителят дължи на Изпълнителя възнаграждение в размер на 60 000.00лв. без ДДС. С оспорения РА е отказано право на данъчен кредит за м. 06.2017г. в размер на 12 000.00лв. по фактура № 0...048/12.06.2017г.(л.183 от АП), издадена от [фирма], с предмет на доставката “услуга по договор“. Прието е, че не са представени доказателства за плащане по цитираната фактура, нито доказателства за извършване на самата услуга, в това число лицата, извършили ремонтните работи, мястото на извършването им, доказателства за закупени авточасти и консумативи.

Настоящият състав приема за обоснован и законосъобразен оспорения РА в частта за отказано право на данъчен кредит, по фактура, издадена от [фирма]. Наличието на

договор с този доставчик, както и издадена фактура за “услуга по договор“ и Констативен протокол от 10.06.2017г., с който страните са удостоверили изгодни за тях обстоятелства, а именно изпълнение на договорените дейности по сключения договор в размер на 60 000лв., не изпълват законовите изисквания на чл. 68, ал.1 и чл. 69, ал.1, във вр. чл.25 и чл. 6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС относно признаване право на данъчен кредит. Наличието само на договор и фактура не доказва реалното осъществяване на доставката/услугата и следователно не са изпълнени изискванията за признаване право на данъчен кредит по цитираната фактура. В случая, с оглед съдържанието на договора, жалбоподателят следва да разполага с доказателства(фактури за закупени авточасти и консумативи), които е следвало да осигури за негова сметка във връзка с изпълнението на договора. Непредставянето на посочените доказателства от жалбоподателя, води до извод за липса на реално осъществени услуги. Доказателствената тежест за установяване наличието на предпоставките за признаване право на данъчен кредит е на жалбоподателя, по аргумент от разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК, вр. §2 от ДР на ДОПК. Съдът е указал на жалбоподателя доказателствената тежест в процеса, но същият не е проявил процесуална активност и в хода на съдебното оспорване на РА не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си в жалбата, съответно не е доказал наличие на реално осъществени доставки/услуги, предмет на процесните фактури. Предвид горното, настоящият състав приема жалбата за неоснователна в тази част.

Относно доставки от [фирма]. Между жалбоподателя и посоченото дружество на 01.09.2018г. е сключен Договор за превоз, съгласно който [фирма] следва да извършва срещу възнаграждение превози на товари през периода на действие на договора от 01.09.2018г. до 31.08.2019г. в рамките на страната и извън нея. Съгласно чл. 1, ал. 2 от договора, превозвачът се задължава да превозва товара от заявените товарни пунктове до заявените разтоварни пунктове, като се съобрази с вида стока и осигури необходимите условия за нейния превоз /поддържане на температура, начин на товарене на стоките и др. / със собствени или наети от него превозни средства/. Съгласно чл. 2 от договора за всеки превоз товародателят, ще отправя заявка, в която ще посочва данни за вида, количеството товар, товарен и разтоварен пункт и специални условия за превоза. На база на подадените данни, превозвачът определя възнаграждението за конкретния превоз, въз основа на което, товародателят приема или отказва да възложи превоза.

В хода на ревизионното производство, във връзка с издадените фактури от [фирма] № 10...07/30.11.2018г. с предмет спедиторско възнаграждение по договор за превоз с данъчна основа 1150.00 лв. и ДДС 20% - 230.00 лв., обща стойност – 1380.00 лв. и по фактура № 10...08/31.01.2019г. с предмет спедиторско възнаграждение по договор за превоз с данъчна основа 550.00 лв. и 20%-ДДС- 117.00 лв., обща стойност – 702.00 лв., жалбоподателят не е представил документи за извършени разплащания, заявка с данни за вида, количеството товар, товарен и разтоварен пункт и др. специални условия за превоза, съгласно клаузите на договора. С оглед доказателствата, събрани в хода на ревизионното производство, изводите на органите по приходите за липса на реално осъществени доставки от [фирма], се приемат от съда за обосновани и законосъобразни. Отказът на право на приспадане на данъчен кредит по отношение на този доставчик е обусловен от поведението на дружеството-жалбоподател, което не е представило доказателства, установяващи условията на превоза, които съгласно договора за превоз следва да притежава. Липсата на кадрова и ресурсна обезпеченост

на доставчика, неправилно е приета от приходните органи като обстоятелство, обуславящо отказ да се признае право на данъчен кредит, предвид актуалната съдебна практика в този смисъл, която ще бъде по-надолу в решението. Отказът на право на приспадане на данъчен кредит в случая се дължи на поведение на дружеството-жалбоподател, което не е представило доказателства за реализиран превоз по процесните фактури, с които доказателства същото следва да разполага, ако е налице реално изпълнение по сключения договор за превоз. В този смисъл жалбоподателят не е доказал реалното изпълнение по сключения договор за превоз с [фирма], при което не са налице предпоставките по чл. 68, ал.1, т.1 и чл. 69, ал.1, т.1, във вр. чл. 25 и чл. 6, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗДДС, при които се следва право на данъчен кредит. Предвид изложеното, оспореният РА, с който е отказано право на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] и в тази част е законосъобразен и обоснован.

Относно отказано право на данъчен кредит от доставчика [фирма], с предмет на доставките: „услуга по договор“. За периодите м. 07.2018 г. и м. 01.2019 г. е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 4 526,00 лв. по 4 бр. фактури, издадени от [фирма]. Съгласно сключения на 01.06.2018г. Договор, жалбоподателят като Възложител и [фирма] като Изпълнител, са се договорили за извършване на техническото обслужване и ремонт на посочените в договора 6 бр. МПС, с части и консумативи на възложителя, в сервизни бази на изпълнителя [фирма]. В хода на ревизията са представени издадените от последното дружество фактури, касови бонове, договор от 01.06.2018г. заявки, протоколи за извършени ремонтни дейности и счетоводни справки. Съдът приема за обоснован и законосъобразен отказът на органите по приходите да признаят право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от [фирма], предвид поведението на дружеството-жалбоподател, което не е представило в хода на ревизионното производство доказателства за закупени резервни части и консумативи, необходими за техническото обслужване и ремонта на товарните автомобили, които съгласно сключения договор за сервизна услуга е следвало да осигури за негова сметка и без които не би могло да се извършат ремонтните дейности, предмет на процесните фактури. Липсата на тези доказателства опровергава съдържанието на съставените заявки за извършване на сервизна поддръжка и ремонтни дейности №1, 2, 3, 4,5 и 5 и констативни протоколи(л. 186-190 от АП). Освен това, налице непълнота във фактурите, в които като предмет на сделката е посочено „услуга по договор“, което не дава възможност да се индивидуализира конкретната престация до степен, че да я индивидуализира с точни параметри. В този смисъл е решение по дело С-271/12, в което Съдът на ЕС е посочил, че правото на приспадане може да се откаже на данъчно задължените лица, които разполагат с напълни фактури, каквито са процесните. Следователно, по отношение на фактура №[ЕИК]/21.01.2019г. с данъчна основа 400.00лв. и ДДС – 80.00лв., фактура №[ЕГН]/21.07.2018г. с данъчна основа 8100.00 и ДДС-1620лв.; фактура № [ЕГН]/23.07.2018г. с данъчна основа 7300лв. и 20% ДДС-1460лв. и фактура № [ЕГН]/30.07.2018г.с данъчна основа 6830.00 и 20% ДДС-1366.00лв.(л.184; 191-192 от АП), издадени от [фирма], с обща стойност на ДДС-4 526.00лв., жалбоподателят който носи доказателствената тежест, не е доказал наличието на реално осъществени услуги, предмет на процесните фактури, от което следва извод за законосъобразност на оспорения РА по този пункт.

Относно отказано право на данъчен кредит по доставки, получени от [фирма]. От този доставчик са издадени три фактури: фактура № [ЕГН] на 31.10.2017г. с данъчна основа – 8218.00лв. и 20% ДДС- 1643,60 лв.; фактура № [ЕГН]/17.10.2017г. с данъчна

основа – 8332.00лв. и 20% ДДС- 1666,40лв. и фактура № [ЕГН]/20.10.2017г. с данъчна основа 8300.00лв. и 20% ДДС- 1660.00лв. От извършената проверка в ИС V. 14 е установено, че посочените фактури са включени в дневника за продажби на [фирма] и са издадени на дружеството-жалбоподател. Доставчикът [фирма] е deregистриран по ЗДДС на 20.12.2017г. на основание чл. 176 от ЗДДС. Настоящият състав споделя правни изводи на органите за приходите за липса на предпоставките по чл.68, ал.1,т.1 и чл. 69, ал.1,т.1, вр. чл. 25 и чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС за признаване право на данъчен кредит на жалбоподателя по процесните доставки, издадени от [фирма]. От съществено значение за този извод са следните обстоятелства: непредставяне от жалбоподателя на документите, изискани от органите по приходите: договор с доставчика, КСС,осчетоводяване; заявки; писмени обяснения относно лицата, извършили услугите/доставките и др. обстоятелства, за които органите по приходите са изискали представяне на доказателства от жалбоподателя. Съществено значение в това отношение има и обстоятелството, че представените фискални бонове са нечетливи. Всички тези обстоятелства, преценени в съвкупност обуславят извод за липса на реални доставки/услуги, предмет на процесните доставки от [фирма], при което РА, в частта, в която е отказано право на данъчен кредит по процесните фактури е законосъобразен.

Относно отказано право на данъчен кредит по 10 фактури, издадени от [фирма], с предмет на доставките: „услуга по договор“. От приложения Договор за изработка(л.163-164 на АП) се установява, че на 02.05.2018г. между жалбоподателя(възложител) и [фирма](изпълнител) е сключен договор за изработка - извършване на ремонтни дейности на обект „Производствена и складова база“ в [населено място], [улица], съобразно одобрено КСС. Договорен е срок за изпълнение – три месеца. В изпълнение на сключения договор от изпълнителя - [фирма] е изготвена ценова оферта, съгласно която стойността на описани строително-монтажните работи(СМР) е 63 750 без ДДС и 20% ДДС – 12750 лв., обща стойност на СМР с ДДС-76 500 лева. Между страните са подписани 10 бр. Протоколи(Обр. 19) за извършени СМР(л.165-169 от АП), в които са описани отделните видове СМР, като е посочена тяхната цена без ДДС и с начислено ДДС на отделен ред. От доставчика [фирма] на дата 31.05.2018г. са издадени фактури, както следва: фактура № 0..096/31.05.2018г. с предмет-услуга, с данъчна основа – 1550.00лв., върху която е начислено ДДС – 20% - 310.00 лв., обща стойност – 1860.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 1860.00 лева; фактура № 0...095/31.05.2018г. с предмет- услуга, с данъчна основа – 7000.00 лв., начислен ДДС -20% - 1400.00лв., обща стойност с ДДС – 8400.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 8400.00лв.; фактура № 0...94/31.05.2018г. с предмет – услуга, с данъчна основа – 8200.00 лв., начислен ДДС -20% - 1640.00лв., обща стойност с ДДС – 9840.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 9840.00лв.; фактура № [ЕГН]/ 25.06.2018г. с предмет – договор, с данъчна основа – 8100.00 лв., начислен ДДС -20% - 1620.00лв., обща стойност с ДДС – 9720.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 9720.00лв.; фактура № [ЕГН]/ 26.06.2018г. с предмет – услуга по договор, с данъчна основа – 7950.00 лв., начислен ДДС -20% - 1590.00лв., обща стойност с ДДС – 9540.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 9540.00лв.; фактура № [ЕГН]/ 27.06.2018г. с предмет – услуга по договор, с данъчна основа – 7960.00 лв., начислен ДДС -20% - 1592.00лв., обща стойност с ДДС – 9552.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 9552.00лв.; фактура № [ЕГН]/ 28.06.2018г. с предмет – услуга по договор, с данъчна основа – 7600.00 лв., начислен ДДС -20% - 1520.00лв., обща стойност с ДДС – 9120.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 9120.00лв.; фактура № [ЕГН]/ 30.06.2018г. с предмет – услуга по договор, с данъчна основа – 7490.00 лв., начислен ДДС -20% -

1498.00лв., обща стойност с ДДС – 8988.00 лева. Към фактурата е представен ФКБ на стойност 8988.00лв.

Относно посочените фактури, издадени от [фирма] съдът приема, че са доказани предпоставките на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във вр. чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 от ЗДДС и е установено наличие на реални доставки-извършени СМР от доставчика. Разпоредбите на чл. 68, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС обуславят възникването на правото на приспадане на данъчен кредит от кумулативното осъществяване на елементите на регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав, който наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, включва и установяването на реалното получаване на стоките или извършването на услугите по облагаемата доставка, по аргумент от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Реална доставка на стока по смисъла на чл.6, ал.1 от ЗДДС е прехвърлянето на правото на собственост/ правото на разпореждане със стоката или друго вещно право върху стоката. Следователно, за да възникне и да се упражни законосъобразно правото на данъчен кредит, е необходимо по безспорен начин да се установи, че стоката фактически е предадена от доставчика на получателя и/или услугата е действително извършена – чл. 6, ал. 1, чл. 9, ал. 1, във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 25, ал. 2 ЗДДС. Касае за материално право в полза на получателя по фактурираните доставки, при което същият носи доказателствената тежест да установи реалното изпълнение на спорните доставки, съгласно общото правило на чл.154 от ГПК, във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, която доказателствена тежест е указана на жалбоподателя с определение от 29.07.2020г.

Съдът приема, че представените в хода на ревизионното производство доказателства установяват наличие на реални доставки по фактурите, издадени от [фирма] на обща стойност ДДС – 14 326.00лв. По всички фактури издадени от този доставчик са налице протоколи обр.19 за извършени СМР(предмет на сключения между страните договор). Протоколите обр.19 са подписани от страните по договора и съдържат информация относно извършените СМР по вид и количество. За извършените доставки, предмет на договора, доставчикът [фирма] е издал данъчни фактури, по които е извършено плащане от страна на жалбоподателя, видно от приложените към всяка фактура фискални бонове. Тези доказателства не са оспорени от ответника и независимо, че имат характер на частни писмени доказателства, същите се кредитират от съда. Преценени в съвкупност, тези доказателства установяват наличие на реално осъществени СМР от доставчика [фирма]. Отказът на приходните органи да признаят право на приспадане на данъчен кредит по отношение на този доставчик е обоснован преди всичко с липсата на доказателства за кадрова и ресурсна обезпеченост на доставчика да изпълни договорените СМР. Материално-техническа и кадрова обаче не е предпоставка за правото на данъчен кредит. В този смисъл е съдебната практика на СЕС – решение по дело С-324/11 (G. T.), решение по съединени дела С-80/11 и С-142/11 (M. Kft и P. D.) и решение С-18/13 ("M. П."), която практика е възприета и от Върховния административен съд на Република България(ВАС). В редица решения ВАС приема, че липсата на кадрова и материално-техническа обезпеченост на доставчика, не може да рефлектира върху правото на данъчен кредит за получателя по доставките, освен ако приходната администрация или съда не установят, че е налице данъчна измама с участието и/или със знанието на получателя по доставките. В случая, по отношение на доставките от [фирма], настоящият състав не споделя мотивите на приходните органи за наличие на знание от страна на ревизираното лице за участие в данъчна измама, тъй като не са налице обективни данни по делото, от които да се изведе правен извод, че ревизираното дружество е знаело или е следвало от обстоятелствата да знае, че неговия доставчик или друг доставчик надолу по

веригата е участвал в данъчна измама.

В този смисъл относимо за случая е решение на Съда на Европейския съюз от 21.06.2012г. по съединени дела C-80/11 и C-142/11г., с което се дава тълкуване на закона в смисъл, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а) и член 273 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице да не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател.

Съдът приема, че реалността на доставката по отношение на процесните фактури, издадени от [фирма] е доказана от представените доказателства – договор за извършване на СМР, протоколи обр.19 за извършените СМР, фактури и ФКБ за извършено плащане, които установяват в пълнота факта на извършване на фактурираните СМР. Без значение за реалността на доставките е разполагали ли е доставчика с материално-техническа и кадрова обезпеченост за извършване на СМР, извършван ли е инструктаж на лицата, осъществили СМР, откъде са закупени материалите, наличие на сертификат за тях и др. въз основа на които ревизиращите органи са обосנוвали извод за липса на реални доставки по процесните фактури. По изложените съображения, оспорения РА, потвърден с решението на директора на Д“ОДОП“, в частта относно установени задължения по ЗДДС, в резултат на отказано право на данъчен кредит, по фактури, издадени от доставчика [фирма], за сумата 14 326.00лв. следва да се отмени, както и за начислените лихви върху тази сума в размер на 1802,21 лева.

В останалата част, по отношение на другите доставчици, настоящият състав достигна до същите правни изводи, изложени в оспорения ревизионен акт, за липса на реални доставки/услуги по процесните фактури, които е следвало да бъде доказани от жалбоподателя с надлежни доказателства в хода на ревизионното производство, както и в хода на съдебното производство, по аргумент от разпоредбата на чл. 154 от ГПК, вр. §2 от ДР на ДОПК, указана му от съда.

По изложените съображения, съдът намира че оспорения РА следва да бъде отменен в частта, в която са установени задължения по ЗДДС, ДДС и са начислени лихви за забава, в резултат на отказано право на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма]. В останалата част РА е законосъобразен и обоснован, а жалбата като неоснователна, следва да се отхвърли.

При този изход на делото и с оглед своевременното искане за присъждане на разноски, на основание чл.161 ал.1, изр.трето от ДОПК, в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 1311.95лв., определен по реда на чл.8, ал.1, т.4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения. Водим от горните съображения, Административен съд София-град, Първо отделение, 67 – ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. Ц. Д., с адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5 Ревизионен акт № Р-22221519001324-091-001/15.10.2019г., издаден от Р. Я.- началник сектор, възложил ревизията и Б. Я.- главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 584/10.04.2020г. на директора на Д „ОДОП“ С., в частта, която на [фирма], ЕИК[ЕИК], [населено място], са определени публични задължения по ЗДДС, данък добавена стойност за внасяне, за данъчни периоди: месец май 2018г.; месец юни 2018г. и м.ноември 2018г., в резултат на отказано право на данъчен кредит в размер общо на 14 326.00лева и са начислени лихви за забава в размер общо на 1802,21 лева по фактури, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК].

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. Ц. Д., с адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5 срещу Ревизионен акт № Р-22221519001324-091-001/15.10.2019г., издаден от Р. Я.- началник сектор, възложил ревизията и Б. Я.- главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 584/10.04.2020г. на директора на Д „ОДОП“С. в останалата част, в която са определени публични задължение по ЗДДС - данък добавена стойност за внасяне в резултат на отказано право на данъчен кредит-ДДС в размер общо на 21 823,63 лева и са начислени лихви за забава в размер на 4 241,65 лева по фактури, издадени от доставчиците: [фирма],[ЕИК]; [фирма], ЕИК[ЕИК]; [фирма] ЕИК[ЕИК] и [фирма] ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от Р. Ц. Д., с адрес за призоваване и съобщения: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 5 да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при Централно управление на Националната агенция за приходите – С. разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 1311,95лв.(хиляда триста и единадесет лева и деветдесет и пет стотинки).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

На основание чл. 138, ал.3 от АПК, препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ :